

Wendy
 'IK DACHT:
 DIT WAS HET DAN'

Wendy (40) was dertien jaar toen haar lange haar in het zwembad in een rooster werd gezogen. "Vreemd genoeg raakte ik niet eens in paniek, het enige wat door mijn hoofd schoot was: dit is niet goed."

"Toen ik afgelopen zomer in de krant las dat een negenjarig meisje was overleden in een Frans zwembad, nadat ze met haar haar vast was komen te zitten in een zwembadrooster, kwam dat even hard binnen. Ik leef ontzettend mee met de betrokkenen. Ik realiseer me hoeveel geluk ik heb gehad dat ik het kan navertellen. Het is fijn als mensen op zulke momenten even iets laten weten: een vriendin die vanaf haar vakantieadres appte dat ze het had gelezen en aan mij moest denken, bijvoorbeeld. Maar daarna laat ik het weer los.

Ik was dertien jaar en samen met mijn ouders en broers van zestien, veertien en zeven op vakantie in een bungalowpark in Nederland. De laatste dag brachten we door in het zwembad. Zo'n zwembad met een glijbaan en een grote waterval, waar ik achter aan het spelen was. Ik dook naar een balletje, maakte handstands en op een bepaald ogenblik, toen ik verder wilde zwemmen, voelde ik dat mijn losse, lange haar ergens aan vastzat. Vreemd genoeg raakte ik niet eens in paniek, het enige wat door mijn hoofd schoot was: dit is niet goed. Ik had aanvankelijk niet in de gaten wat er gebeurde, wel dat ik niet loskwam. Ik zat met mijn rug tegen het rooster aan geplakt en dacht: dit was het dan. Bang was ik niet, maar ik weet nog wel dat ik het heel erg vond dat mijn ouders en broers mij kwijt zouden raken. Daarna ben ik bewusteloos geraakt en weet ik niets meer.

Er is me later verteld dat ik ben gevonden door een paar mannen die me probeerden los te rukken, maar dat ze daar niet in slaagden. Mijn haar zat vast in een rooster met zo'n gigantische zuigkracht, dat zelfs drie volwassen mannen daar niet tegen waren opgewassen. Een medewerker van het park hoorde hen om hulp roepen en is over het hek gesprongen en naar de machinekamer gerend, waar hij lukraak op alle knoppen heeft staan drukken. Uiteindelijk vond hij de knop van de machine waarop de waterval en glijbaan waren aangesloten, waardoor die stil kwamen te

'EEN MEDEWERKER RENDE NAAR DE MACHINEKAMER EN HEEFT LUKRAAK OP ALLE KNOPPEN STAAN DRUKKEN'

staan. Daarmee viel ook de aanzuigkracht in het rooster weg en konden ze mij eindelijk loskrijgen. Mijn haar zat niet eens verstrikt, het was echt puur die zuigkracht die me onder water gevangen had gehouden."

Zenuwslopend

"Mijn ouders zaten ondertussen aan de rand van het zwembad op een bedje en kregen door de ontstane consternatie door dat er iets aan de hand was. Mijn vader heeft zijn EHBO-diploma en ging kijken of hij ergens mee kon helpen. Op dat

‘Op het moment dat een meisje uit het water getild werd, realiseerde mijn vader zich dat ik het was. HIJ HEEFT ME GEREANIMEERD’

moment zag hij een meisje uit het water getild worden en realiseerde zich dat ik het was. Hij heeft meteen gehandeld. Ik vind het nog steeds ongelooflijk knap dat hij zo adequaat reageerde en in staat was om alles wat hij had geleerd in praktijk te brengen. Hij heeft me gereanimeerd totdat de ambulance er was en het ambulancepersoneel het van hem overnam. Mijn moeder ving ondertussen mijn broers op, zij zaten in de glijbaan toen het gebeurde, en toen het water ineens stopte vonden ze dat in eerste instantie grappig omdat ze in de glijbaan konden lopen. Totdat ze achter de oorzaak kwamen.”

In de overlevingsstand

“In het lokale ziekenhuis besloten ze me over te plaatsen naar een groter ziekenhuis. De ambulance reed me met 220 kilometer per uur, onder politiebegeleiding, naar het ziekenhuis. Ik heb hier zelf helemaal niets van meegekregen, maar het heeft ontzettend veel indruk gemaakt op mijn familie. Als mijn ouders nu een ambulance horen, haalt dat altijd de herinnering aan die dag weer bij ze naar boven. Daarna ben ik vijf dagen in een kunstmatige coma gehouden. Een zenuwlopende tijd, want het viel niet te voorspellen hoe ik wakker zou worden, niemand wist precies hoelang ik onder water was geweest en of het zuurstoftekort eventueel uitwerking op mijn hersenen had gehad. Het precieze moment waarop ik bijkwam kan ik niet terughalen. Er is ook niet ‘één moment’: de medicatie die me in coma hield werd langzaam afgebouwd, dus ik was niet meteen heel helder. Ook het eerste moment waarop ik mijn ouders en broers weer echt zag of me werd verteld wat er was gebeurd, kan ik niet terughalen. Het zijn flarden, al wist ik op een gegeven moment wel waarom ik in het ziekenhuis lag. Ik weet nog wel dat iedereen ontzettend met ons heeft mee-

geleefd en we overladen werden met lieve woorden, kaarten en cadeautjes.

Toen ik na zo’n twee weken naar huis mocht, was het huis versierd met slingers en kwamen er veel familie en vrienden langs. In die periode zaten we in de overlevingsstand. We hebben ook slachtofferhulp gehad, met name mijn vader vond het fijn om zijn verhaal zo te kunnen delen. Ook werd ons verteld dat de glijbaan en de waterval van het zwembad in het vakantiepark een tijd niet aan zijn geweest. Later is het zwembad zelfs afgebroken en is er een nieuw zwembad gebouwd. De drie mannen die mij hadden gevonden, hun vrouwen en de medewerker van het vakantiepark zijn ook bij ons thuis geweest. Mijn familie en ik wilden hen heel graag ontmoeten, knuffelen en bedanken. Zonder deze helden had het heel anders kunnen aflopen. Ze vertelden hoe fijn ze het vonden om te zien dat het goed met me ging. Deze ontmoeting hielp ons allemaal met het verwerken van wat er was gebeurd. Het was een mooie, speciale avond met een lach en een traan. Dit gebeurde allemaal in augustus, in september ben ik gewoon weer naar school gegaan. Ik wilde zelfs de zwemvierdaagse weer doen met mijn vriendinnen. Ik was niet bang, maar het was wel raar om weer te zwemmen. Wat hielp, was dat het een zwembad was zonder glijbaan of waterval, dus ook geen rooster met zware zuigkracht. Mijn ouders hebben me achteraf verteld dat ze het wel heel spannend vonden. Ik vind het knap dat ze

dat destijds niet hebben laten merken. Nu ik zelf moeder ben, zou ik in hun plaats ook klamme handen hebben gekregen, maar toen wilde ik het liefst zo snel mogelijk weer terug naar ‘normaal’. In mijn dorp werd ik regelmatig over het gebeurde aangesproken, mensen waren bezorgd en vroegen hoe het met me ging. Hoe goed en lief ook bedoeld, ik voelde me daar ongemakkelijk bij. Ik kreeg het gevoel dat mensen anders naar me keken, ik wilde graag een gewone puber zijn en niet opvallen. Tegelijkertijd waren de pijn en het verdriet om het ongeluk wel aanwezig. Ik wist niet goed hoe ik daarmee om moest gaan en vond het moeilijk om erover te praten – dat ben ik pas jaren later gaan doen.”

Duikcursus

“Toen ik op mijn twintigste stage liep op een basisschool op Curaçao, werd ik nieuwsgierig naar hoe het zou zijn om te duiken. Ik hoorde verhalen over hoe fantastisch het was onder water. Oogverblindend mooi, met al dat koraal en zo veel kleurrijke vissen. Ik besloot dat ik dat zelf wilde ervaren. Toch vond ik het spannend,

‘HOREN MIJN OUDERS EEN AMBULANCE, DAN HAALT DAT ALTIJD DE HERINNERING AAN DIE DAG BIJ ZE NAAR BOVEN’

want welke emoties zou dat triggeren? Ik weet niet meer of ik het mijn ouders voor- of achteraf heb verteld, maar ik heb wel van tevoren mijn duikinstrucentur ingelicht over wat er op mijn dertiende was gebeurd en aangegeven dat ik niet wist hoe ik zou gaan reageren. Misschien wilde ik wel heel abrupt naar boven en ik wilde dat zij wist waarom dat zo zou zijn. Gelukkig werd er heel begripvol op mijn ontboezeming gereageerd, waardoor ik redelijk ontspannen aan mijn duik-

Veilig zwemmen

In Nederland beschikken 269 van de 1500 zwembaden over het Keurmerk Veilig & Schoon, waarmee ze vrijwillig aangeven zich aan bepaalde regels te houden. The Blue Cap Foundation zet zich in voor veilige zwembaden. In 2010 verdrong de twaalfjarige Willem op vakantie in Italië. Hij werd onder water vacuüm gezogen aan een rooster van het afzuigsysteem en kon, net als Wendy, zelfs door drie volwassenen niet worden losgetrokken. Na het ongeval besloot zijn familie dat de veiligheid in zwembaden kritisch moet worden bekeken. De wet- en regelgeving voor zwembaden is in Europa en in veel landen daarbuiten heel redelijk op orde. Zwembadbouwers en -eigenaren, maar ook toezichthouders weten echter vaak niet hoe ze aan de wet kunnen voldoen. Ze onderschatten de risico's doordat ze de zuigkrachten aan roosters niet meten. The Blue Cap Foundation heeft speciale meetapparatuur ontwikkeld om zuigkracht te bepalen en zo levensgevaarlijke roosters op te sporen.

Wil je weten waar je zelf op kunt letten als jij of jouw kinderen gaan zwemmen? Kijk op thebluecap.com.

cursus begon. Wat denk ik ook hielp, is dat de cursus in zee plaatsvond, in plaats van in het zwembad. Daardoor kon ik meteen het koraal en de vissen bewonderen, en de cadans van mijn ademhaling, die ik door mijn duikapparatuur hoorde, stelde me op een vreemde manier gerust. Maar de mentale horde vond ik lastig te nemen, want er zaten pittige oefeningen bij om te leren reageren op noodsituaties. Dus toen ik mijn PADI Open Water had behaald, voelde dat als een overwinning op mezelf. Echt angstig voor water ben ik niet meer, maar met mijn eigen kinderen is het dubbel. Ze zijn echte waterratjes en daar ben ik eigenlijk wel blij om. Ik ben niet bang of gestrest, maar wel alert.

‘Ook al zitten mijn kinderen in het PIERENBAD, ik ga geen boek lezen of m'n mail checken’

In zwembaden kijk ik altijd waar eventuele roosters zitten en ik ga geen boek zitten lezen of mijn mail checken, ook al zitten mijn kinderen in het pierenbadje. Mijn zoon heeft nu een paar keer zwemles gehad. De eerste keer mochten alle ouders kijken, daarna alleen nog één keer in de zoveel tijd bij een kijkles. Ik denk dat ik het niet meer of minder spannend vind dan de andere ouders. Ik zit nu rustig met een boekje in de kantine te wachten totdat hij klaar is. Ik heb ongeveer twee jaar geleden een cursus kinder-EHBO gevolgd en dat vond ik wel weer emotioneel. Ik merkte van tevoren al dat er spanning in mijn lijf zat, toen ik wist dat ik moest gaan reanimeren. Ik heb toen vooraf de instructeur geïnformeerd dat het voor mij emotioneel beladen was, omdat mijn ongeluk dan weer even heel dichtbij komt. Het komt letterlijk en figuurlijk weleens bovendien, bijvoorbeeld als ik een filmfragment zie of als ik lees over een zwembadongeval dat noodlottig is afgelopen. Maar gelukkig niet meer zo vaak als in mijn tienerjaren. Je kunt jezelf en je dierbaren niet in een vitrinekastje stoppen. En niet dat je het gevaar moet opzoeken, maar je moet je niet laten weerhouden door alles wat er zou kunnen gebeuren. Ik wil geen dingen mijden in mijn leven en wil mijn kinderen dat ook niet meegeven. Ik ben blij dat zij zich vrij voelen in het water en kan daar oprecht van genieten. En duiken is voor mij inmiddels mediteren met uitzicht.” ■

‘JE MOET GEEN DINGEN MIJDEN OF JE LATEN WEERHOUDEN DOOR WAT ER ZOU KUNNEN GEBEUREN’